

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

28 oktober 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de betrokkenheid van de minister bij de plannen van de minister van Werkgelegenheid om de nepstatuten te regulariseren

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het tekort aan verpleegkundigen en de negatieve invloed hiervan op de gezondheids- en welzijnssector

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over mogelijke informaticaproblemen in de welzijnssector bij de millennium-overgang

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 28 oktober 1999

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De interpellatie wordt gehouden om 15 uur.*

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de betrokkenheid van de minister bij de plannen van de minister van Werkgelegenheid om de nepstatuten te regulariseren

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de betrokkenheid van de minister bij de plannen van de minister van Werkgelegenheid om de nepstatuten te regulariseren.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik moet erkennen dat ik even heb getwijfeld of ik de interpellatie over de nepstatuten wel zou handhaven. De heer Schuermans heeft dezelfde interpellatie gericht tot minister Landuyt. We zijn blij dat de motie gisteren is goedgekeurd, hoewel er hier en daar toch iets aan de tekst is gewijzigd.

Het is belangrijk om ook aan u enkele specifieke vragen voor te leggen, want een groot gedeelte van mensen die werken in nepstatuten zijn tewerkgesteld in de welzijnssector. Het idee om DAC'ers te regulariseren dateert niet van gisteren. Ook de CVP heeft de minister in het verleden gevraagd die mogelijkheid te onderzoeken. Minister Martens stond daar vrij aarzelend tegenover, want dat vereist bijkomende financiële middelen. Toch heeft hij voorbereidend werk geleverd om die regularisatie uiteindelijk gemakkelijker te laten verlopen.

In onze discussie met minister Martens stond de bezorgdheid centraal om het totale aantal werkne-

mers te kunnen behouden en om de bestaande projecten leefbaar te houden. Als men daar rekening mee hield, dan was het moeilijk om tot regularisatie over te gaan. Op een aantal plaatsen zijn DAC'ers trouwens behoorlijk tewerkgesteld. Die mensen werken vaak met een contract van onbepaalde duur, en soms heeft men ook hetzelfde loon als de anderen. De problemen blijven echter bestaan.

Wie komt er nog in aanmerking voor een DAC-job ? Dikwijls vindt men niet de mensen met de geschikte diploma's ; soms voldoen ze niet aan de vereisten inzake werkloosheid. Een van de praktische problemen bestaat erin dat het loon moet worden uitbetaald via de VDAB. Als deze mensen dan ziek worden, leidt dat tot administratieve problemen. Ook deeltijds werk is niet gemakkelijk te organiseren. Tijdens de voorbije zittingsperiode zijn veel initiatieven genomen om deeltijds werk mogelijk te maken. Vervangingen en dergelijke werden vergemakkelijkt. Toch blijven er nog veel problemen bestaan.

Vandaag is de toestand anders. U zegt dat er geld beschikbaar is om die regularisatie mogelijk te maken. We zijn blij dat minister Landuyt daar werk wil van maken. We veronderstelden, op basis van persartikelen, dat daarover een federaal akkoord was afgesloten. Dat is jammer genoeg niet het geval. Achteraf heb ik vastgesteld dat ook u aarzelt. Daarom wil ik u enkele concrete vragen voorleggen.

Bent u betrokken bij de besprekingen over de regularisatie van nepstatuten ? Wanneer zullen de ministerraad en de interministeriële conferentie dit bespreken ? Minister Landuyt heeft al enkele keren gezegd dat hij dit op de agenda van de ministerraad zou plaatsen. Ik heb via het internet geprobeerd daarover meer te vernemen, maar tevergeefs.

Becq

Er zijn praktische moeilijkheden. De op federaal niveau georganiseerde transfers hebben betrekking op trekkingsrechten, maar ook op de sociale zekerheid. De socialezekerheidsbijdragen van de DAC'ers worden nu reeds betaald. Maar is er een akkoord inzake de gesco's ? Verder vraag ik me af of men jobgaranties kan bieden, en of de tewerkstelling uiteindelijk evenwichtig wordt verdeeld over de verschillende projecten. Ik wil ook graag vernemen of er voor Brussel een oplossing voorhanden is. Of leidt de verstrengeling van Vlaamse DAC-projecten en de tewerkstelling in Brussel niet tot praktische problemen ? Hoe zit het met de financiering ? Als men de meerkost niet wil afwentelen op de werkgevers, moet er een budget beschikbaar zijn. Is daar bij de opmaak van de begroting aan gedacht ? In september 2000 moet de eerste fase van de regularisatie in uitvoering zijn.

Wordt de regularisatie in fasen doorgevoerd ? Deze vraag is ook aan minister Landuyt voorgelegd. Voor sommige projecten zijn er veel meer mensen ingezet dan wat in andere, vergelijkbare projecten het geval is. Dat is dikwijls gebeurd om tewerkstelling te creëren. Sommige sectoren kan men gemakkelijk regulariseren. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de poetsdienst binnen de diensten voor gezinszorg. Die dienst is georganiseerd volgens het decreet over de thuiszorg. U hebt gezegd dat u een toestand verwerpt waarbij een poetsvrouw na tien jaar DAC-tewerkstelling nog altijd in dat statuut gevangen zit. Het zou toch mooi zijn als u tijdens de vieringen van het veertig- en vijftigjarig bestaan van enkele gezinshulpdiensten zou kunnen aankondigen dat die regularisatie er komt. Dan denk ik ook nog aan de regularisatie van weerwerkers, tewerkgesteld in de sector van de kinderopvang, en aan tewerkgestelden in de gehandicaptensector. Is er al overwogen om sommigen van deze sectoren al in een eerste fase onder handen te nemen ?

Is daarvoor ook in de middelen voorzien ? Toen ik minister Landuyt hoorde spreken, dacht ik even van : dit is allemaal wel mooi, maar hij schuift toch maar het probleem door naar de minister van Welzijn. Ik vraag me af of u niet een vergiftigd geschenk in de schoot krijgt geworpen. Of krijgt u garanties over de financiering van de regularisatie ?

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, ik denk dat de problematiek voldoende gekend en besproken is en als dusdanig in het regeerakkoord is opgenomen. We

kunnen dus veronderstellen dat daar een oplossing zal aan worden gegeven.

Ten tweede wens ik te benadrukken dat er in het verleden geen rechtlijnig beleid is geweest bij de toewijzing van een aantal projecten. Bepaalde instellingen en voorzieningen die vlot van pen waren en hun – soms zelfs fictieve – projecten dus goed konden verwoorden, slaagden er gemakkelijk in aan de bak te komen. Zo raakten sommige DAC-projecten op oneigenlijke wijze ingevuld. Vooraleer tot een eventuele regularisatie over te gaan, durf ik dan ook te pleiten voor een doorlichting om na te gaan of die regularisatie wel wenselijk of noodzakelijk is. Als dan zou blijken dat de sommige instellingen veel, maar andere instellingen om de een of andere reden weinig of geen projecten binnengehaald hebben, dan moeten we eerst die scheefftrekking rechtzetten.

Ten derde wens ik het even te hebben over de motie die gisteren ter stemming is voorgelegd, maar waarbij ik helaas niet aanwezig kon zijn. De meerderheid zou die ingediende motie uiteindelijk na wijziging overnemen. De daarin vervatte aanbeveling aan de Vlaamse regering geeft perfect weer waar we naar moeten streven. Ik weet niet of die aanbeveling ondertussen reeds op het kabinet van mevrouw de minister is aangekomen.

Tot slot wens ik de extra kosten van de regularisatie onder de aandacht te brengen, mijns inziens een bijzonder belangrijk punt. Deze kosten mogen in geen geval enkel naar de begroting welzijn worden doorgeschoven. Ik wil dit punt sterk benadrukken, te meer omdat het dossier al veel te lang aansleept.

De voorzitter : Mevrouw Janssens heeft het woord.

Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen : Mevrouw de voorzitter, ik sluit mij graag aan bij mevrouw Van Den Heuvel als zij zegt dat bepaalde projecten misschien ten onrechte – om een zwaarwichtig woord te gebruiken – zijn opgestart. Er zijn inderdaad projecten waarbij enige kanttekeningen kunnen worden gemaakt.

Ik denk dat we het er allen over eens zijn dat een regularisatie voor elk personeelslid aangewezen en interessant is. Als lokale verantwoordelijkheidsdrager weet ik wat er op ons afkomt. Ik hoop dan ook dat men realistisch is op dat vlak en dat men niet alweer van hogerhand de voordelen bepleit en dan zegt dat we er maar ons plan mee moeten trekken. Dat zou tot een grote chaos en een regelrechte ramp leiden. Voor ons departement zou dat zeker niet haalbaar zijn.

Janssens-Vanoppen

Wat mij echter het meest zorgen baart, is de kwaliteitsbewaking. Hoe zal men bij die regularisatie de kwaliteitseisen kunnen invullen? Op welke manier zal men aan de mensen die gedurende jaren in een bepaalde job gegroeid zijn en daar een grote ervaring en deskundigheid in hebben opgebouwd, de garantie kunnen bieden dat zij die job zullen kunnen behouden? Die belangrijke vragen komen mijns inziens nog onvoldoende aan bod.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de minister, mevrouw de voorzitter, collega's, ik moet eerlijk bekennen dat ik na al die jaren nauwelijks nog het bos door de bomen zie. Er zijn ondertussen zo veel soorten nepstatuten – Gesco's, tewerkgestelde werklozen, Smet-banen, enzovoort – dat het maken van een overzicht onbegonnen werk is. Nochtans is er volgens ons maar één goede oplossing en dat is een algemene verlaging van de loonkosten. Iedereen is het er immers over eens dat de werkgeversbijdragen in ons land veel te hoog liggen.

Aan de minister had ik twee concrete vragen willen stellen. Hoeveel mensen zijn in de welzijnssector tewerkgesteld via dergelijke nepstatuten? En heeft de minister reeds de kostprijs berekend van een dergelijke grootschalige regularisatie?

De voorzitter : De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik wou me aansluiten bij de vorige spreker in die zin dat we er inderdaad het regeerakkoord op moeten nakijken. Daarin lezen we immers dat het echt noodzakelijk is om de bestaande werkgelegenheidsprogramma's te onderzoeken op hun doelmatigheid. We moeten dus eerst dat doelmatigheidsonderzoek uitvoeren en pas dan en op grond daarvan bepalen welke statuten moeten worden geregulariseerd en afgeschaft.

Ik wens ook nog even te verwijzen naar het amendement dat gisteren werd goedgekeurd. Daarin vinden we een aanduiding met betrekking tot de timing, bijvoorbeeld in eerste instantie de regularisering van het statuut van de 10.000 DAC'ers.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Ik wil de interpellanten danken voor hun soms pertinente opmerkingen en de stille steun die ik toch enigszins voel. Ik kan u geruststellen : er komen geen Vogelbanen. *(Gelach)*

Ik wil het regeerakkoord met heel veel overtuiging uitvoeren. Het woord nepstatuten is een lelijk woord, maar iedereen kent ze onder die benaming. Welnu, ik wil eraan meewerken om die nepstatuten mee de wereld uit te helpen.

Anderzijds vind ik het onverstandig om daar te snel in te gaan, net als het onverstandig is om daar te sloganmatig over te praten. Dat laatste zou immers alleen betekenen dat men hetzelfde doet dan de voorbije jaren is gebeurd, en zo steeds dezelfde mensen opnieuw hoop geeft op een snelle oplossing. Bovendien creëert men zo veel paniek bij anderen, waaronder bijvoorbeeld de lokale besturen.

De problematiek werd reeds eens besproken tijdens een vergadering van de Vlaamse regering, namelijk die van 15 oktober laatstleden. Toen werd er een eerste vergadering gehouden over de regularisatie van de nepstatuten. Het punt werd verwezen naar een interkabinettenwerkgroep, die tot nu toe tweemaal bijeen is gekomen, naar ik me niet vergis gisteren en ook op 20 oktober. Het is de bedoeling dat het verslag van die interkabinettenwerkgroep wordt voorgelegd aan de ministerraad die morgen bijeenkomt, en dat daaruit een aantal besluiten worden getrokken.

Een aantal praktische bezwaren zijn ondertussen immers nog niet opgelost. Eerst en vooral zijn er de afspraken tussen de federale regering en de gewestregering over de financiering. Deze zaak zal op de agenda van de Costa worden gezet, net als op deze van de interministeriële conferentie over de werkgelegenheid. Dat is ondertussen nog niet gebeurd, maar de minister van Werkgelegenheid zal dat zeker volledig ter harte nemen. In de federale regering bestaat er een principiële akkoord om daar werk van te maken. Dat stond trouwens ook in het federale regeerakkoord.

De situatie in Brussel, en eigenlijk ook daarbuiten, moet nog volledig in kaart worden gebracht. Op dit ogenblik zijn we gestart met een bevraging van alle projectleiders van DAC's, Gesco's, IBF's enzovoort. Normaliter moeten zij tegen half november hun gegevens hebben doorgegeven. Die gegevens moeten worden verwerkt, waarna kan worden bekeken welke nepstatuten waar, bij welke minister en welke bevoegdheid thuishoren. Die inventaris is dus nog niet opgemaakt, maar men is er nu volop mee bezig. Als dat is gebeurd, zal ook duidelijk worden wat het prijskaartje is voor de diverse begrotingen. We weten op dit ogenblik bijvoorbeeld nog niet welke DAC'ers en welke nepstatuten onder welk paritair comité ressorteren. Als men die nepstatuten wil omzetten in vaste statuten, is

Vogels

het afhankelijk van het paritair comité wat daar de kostprijs van zal zijn. Die zaken zijn dus helemaal nog niet rond, maar men is er nu mee bezig.

Het is zeker niet de bedoeling om een en ander op de lange baan te schuiven, wel integendeel. In deze begroting van 2000 is er niet voorzien in kredieten. Het is echter wel de bedoeling om tegen de begrotingsherziening in het voorjaar duidelijkheid te hebben over de vraag waar de mensen in nepstatuten zich bevinden, wat de kostprijs is en hoe we kunnen faseren. Realistisch faseren betekent eerst en vooral dat men rekening houdt met het budgettaire plaatje. Het betekent ook dat men moet bekijken hoe men bepaalde mensen met een nepstatuut kan inschakelen in het reguliere kader. Vandaag denk ik in dat verband eerst en vooral aan de groep van de poetshulpen binnen de thuis- en bejaardenzorg. Er moet dan ook terzake een besluit worden opgesteld. Ook daar moet men dus wetgevend werk verrichten alvorens men die DAC'ers kan overhevelen naar vaste statuten. Als iedereen dat steunt, hoeft zoiets echter niet lang te duren.

De situatie is moeilijker in de gehandicaptensector. Zoals mevrouw Van Den Heuvel duidelijk zei, heeft men daar vaak buiten het kader DAC'ers of nepstatuten toegevoegd. Voor de werkgevers zal men dit niet bespreekbaar maken wanneer men die mensen allemaal gaat regulariseren op de plaats waar ze nu zitten. Dan krijgt men immers een vertekening van de omkadering in de diverse instellingen. Er zal dus een parallel debat nodig zijn met de sociale partners over de manier waarop we de noodzakelijkheid van die mensen met een nepstatuut moeten gaan bekijken. Als we dat pakket behouden, moeten we ook bespreken hoe we dit rechtmatig gaan verdelen en opnemen in het kader dat is vastgelegd voor de gehandicapten, de bijzondere jeugdzorg enzovoort.

Het wordt helemaal moeilijk als we het hebben over de nepstatuten in de openbare dienst, zoals in de gemeenten. In de gemeenten zijn ze trouwens zeer sterk verspreid : in Gent is er sprake van ongeloflijk veel Gesco's, terwijl dit er in Antwerpen heel weinig zijn. Ik weet niet waaraan dit te wijten is : misschien heeft dit politieke oorzaken. Hoe het ook zij, men kan die gemeenten niet verplichten om die mensen vandaag of morgen om te zetten in een erkend statuut, want dan raakt men groten-deels in de knoei met het personeelsstatuut. Ten tweede is het zo dat sommige van die mensen niet in staat zijn om in de examens te slagen die worden vereist voor een vast statuut.

Het probleem is dus niet zo eenvoudig als het soms wordt voorgesteld. De regering wil in elk geval werk maken van een gefaseerde omzetting van die nepstatuten. Dit is echter ook een verantwoordelijkheid van de hele regering. Het gaat dus niet op om, als we weten welke DAC'ers bij een bepaalde minister zitten, de middelen van Tewerkstelling te verschuiven naar die minister, die het dan moet regelen. Neen, op het ogenblik dat er duidelijkheid bestaat over het kostenplaatje, zal er binnen de regering een akkoord moeten worden afgesloten over de mate waarin men dit gefaseerd wil inschrijven in de begrotingen tussen nu en 2005.

De gedachte dat men een protocol moet sluiten met een ander lid van de regering opdat men zoiets in de eigen begroting kan opnemen en kan uitvoeren op basis van dat protocol lijkt me vreemd. Collega-ministers sluiten geen protocollen af, vind ik : er is een beslissing van de ministerraad en die moet loyaal worden uitgevoerd. Daar hoeft men geen protocol af te sluiten. Ik denk niet dat het de bedoeling kan zijn dat ik dat op mijn begroting moet nemen zonder dat ik weet wat het prijskaartje is, terwijl ik wel een protocol moet ondertekenen om al die statuten over te nemen aan dezelfde voorwaarden. Dan zou ik de komende vijf jaar wel eens elke bijkomende zorgvraag, waarvan het parlement er toch ook een aantal heeft geformuleerd, moeten vergeten. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de bijzondere jeugdzorg, aan de ouderenzorg en aan het uitbreiden van gezins- en bejaardenhulp. Dat kan niet de bedoeling zijn, niet van de regering en niet van dit parlement.

Samenvattend sta ik dus volledig achter de resolutie van het Vlaams Parlement. We zullen dit niet laten aanslepen : tegen de begrotingsherziening in het voorjaar zullen we een plan klaar hebben. Daarna wordt gefaseerd gewerkt aan een omzetting van de tijdelijke statuten in een vast kader, weliswaar na overleg met de sociale partners. Die hebben immers nog een aantal andere eisen. We gaan hier dus gestaag mee door, maar het is niet zo eenvoudig.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, toen u begon dacht ik even dat ik minister Martens hoorde.

De heer Guy Swennen : Dat was wishful hearing. (*Gelach*)

Mevrouw Sonja Becq : Neen, minister Martens was even voorzichtig in zijn uitlatingen. Zijn houding in

Becq

dit dossier was steeds dat de regering niet mag beloven wat ze niet kan beloven. Op onze vraag antwoordde hij dat hij geen hoop wou geven, omdat hij dat financieel ook niet kon garanderen.

U zegt dat u daar op korte termijn aan wilt werken. Dat is belangrijk. Ik blijf er immers van overtuigd dat de zaken toch wel vlug kunnen gebeuren. U had het over de DAC'ers binnen de gezinshulp. Dat is inderdaad een afgebakende groep. Als ik me niet vergis, heeft men al heel wat onderzoek gedaan en berekeningen gemaakt, ook om het statuut te maken. Wat dat betreft, staat u toch al heel ver. Op dat vlak hoeft een regularisatie dus niet zo lang op zich te laten wachten.

Iets anders zijn de Gesco's in openbare besturen of een aantal voorzieningen. Daar moet men inderdaad de evenwichten bekijken om te zien of een en ander duidelijk op elkaar is afgestemd. Zeker in die sector kan de kwaliteit niet zo een probleem zijn. Het zou immers maar erg zijn mocht er op dit ogenblik geen kwaliteit worden geleverd door al die mensen die binnen een DAC werken. Er is zeker kwaliteit in de sector van de gezinszorg. Ik dacht dat dit een van de sectoren is die het verst staan bij de uitvoering en de implementatie van het kwaliteitsdecreet.

Ik hoor u zeggen dat de regering eigenlijk nog niet klaar is. Ik vind het jammer dat de idee gelanceerd is dat het probleem zal worden opgelost. Ik betreur dat die mensen valse hoop hebben gekregen.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de minister, ik begrijp uit uw antwoord dat u blijkbaar niet over cijfers beschikt over het aantal mensen dat in de welzijnssector in nepstatuten werkt. Het lijkt me een *conditio sine qua non* om te weten over hoeveel mensen het gaat vooraleer men kan praten over fasering of parameters.

Minister Mieke Vogels : Het gaat over 7.000 à 8.000 personen onder mijn bevoegdheid. Het is echter niet genoeg om het aantal te weten. We moeten ook weten onder welk statuut ze vallen om precies te kunnen berekenen hoeveel een omzetting kost. Tegen half november komen die gegevens bij arbeid en tewerkstelling binnen.

Ik herhaal dat we rekening moeten houden met de sociale partners. Die zijn bezig met een nieuw eisenpakket, waarin veel meer zit dan de regularisatie

van de nepstatuten. Werken in fases is voor hen niet zo voor de hand liggend. Ze zien het als een algemeen pakket.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, het decreet van 18 mei 1999 waaraan een aantal leden actief hebben meegewerkt, moet op 1 januari 2000 in werking treden. Ik heb signalen gekregen dat de minister er aan dacht om die datum uit te stellen omdat er nog geen uitvoeringsbesluiten waren en dat de minister de sector nog zou inlichten. Ik ervaar dat deze onzekerheid het de sector bijzonder moeilijk maakt en voor verwarring zorgt. Deze sector is zich aan het herstructureren. Vele VZW's bijvoorbeeld moeten één worden. Dat heeft juridische en financiële gevolgen. Men vraagt zich af wat de huidige regering wil veranderen.

Waarschijnlijk heeft mijn interpellatie uw omzendbrief gekruist. Die brief zou de onzekerheid moeten wegnemen. Ik ga eerst even in op een aantal problemen waar niet over gesproken wordt en die toch cruciaal blijven.

Inzake personeel weet de sector nog niet welke diplomavereisten er gesteld zijn en welke de minimumbarema's zijn. Over de leidinggevende functie, die eventueel met een screening van kandidaten ging worden ingevuld, zoals de vorige minister had gezegd, is niets geweten. Er is ook niet in financiering voorzien.

Men weet ook niet of de beloofde gelijkschakeling van de verloning met de psychiatrische ziekenhuizen doorgaat. Normaal was daarvoor vanaf 1 januari 2000 in een budget voorzien. In 1999 was voor-

Van Cleuvenbergen

zien in een budget van 65 miljoen frank. In 2000 was 111 miljoen gepland en in 2001 55 miljoen frank. Daar is nu ook onduidelijkheid over.

Een ander probleem is de patiëntenbijdrage, waar geen sprake is van uniformisering. Gaat deze in vanaf 1 januari 2000? Voor wie moet zorg gratis zijn in de toekomst?

Dan zijn er nog een aantal problemen in verband met de erkenningen. In de omzendbrief stipuleert u dat de administratie zich zeer strak zal houden aan de voorziene 2 per 400.000 inwoners. Krijgt Limburg met 783.000 inwoners er dan 2 of 4? Hoe worden de erkenningsaanvragen getoetst aan de inhoud van het decreet? Loopt de procedure verder of zal men het aanvraagdossier bekijken nadat het dossier volledig is? Gaat men kijken op basis van engagementsverklaringen in verband met samenwerking met andere sectoren? Hoe zit het met de beleidsplannen?

Hoe zal de evolutie financieel verdergaan? Wordt er rekening gehouden met indexaanpassingen en weddedrift? Hoe zit het met de implementatie op het boekhoudplan? We zijn nu bezig met een aantal kosten te maken in de sector. Wat als er nu nog veranderingen komen? Wat gebeurt er dan met al die miljoenen?

Na de omzendbrief blijf ik nog met een grote vraag zitten. Wat is de waarde van deze omzendbrief? Kan het juridisch dat een omzendbrief in de plaats komt van uitvoeringsbesluiten die in het decreet waren voorzien? Kan een sector zich op basis van een omzendbrief oriënteren, terwijl in het decreet stond dat uitvoeringsbesluiten een aantal zaken zouden regelen?

Ik heb ook gelezen dat het uitstel van het decreet in het programmadecreet zou worden voorzien. We hebben hier toch de gewoonte om alles wat niet rechtstreeks een weerslag op de begroting heeft niet toe te laten in het programmadecreet? Artikel 58 van het Reglement bepaalt dit. Kan het dan ook dat u op basis van een omzendbrief een aantal te voorziene besluiten opzij zet? Bent u echt van plan om via een programmadecreet dit decreet uit te stellen? Ik heb er mijn twijfels over of dit wel mag. We hebben uit de vorige zittingsperiode geleerd dat een aantal zaken soms uit het programmadecreet worden gelicht omdat ze in een apart decreet horen. In dit geval komt mijn interpellatie

zeker op tijd en moeten we dringend een aantal maatregelen nemen om de sector gerust te stellen.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik wil erop wijzen dat de vragen die u schriftelijk had meegedeeld van een andere aard zijn dan diegene die u hier stelt. U kunt natuurlijk naar voren brengen wat u wilt, maar we kunnen van de minister niet verwachten dat ze antwoordt op vragen die totaal nieuw voor haar zijn. U zult daar begrip voor moeten hebben.

Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Ik zal proberen uw vragen zo volledig mogelijk te beantwoorden.

In de eerste plaats wil ik u wijzen op een fundamenteel probleem dat mijn voorgangers en dit parlement hebben gecreëerd. Men kan immers geen uitvoeringsbesluiten in het Belgisch Staatsblad publiceren voor de wet zelf in werking treedt. Het decreet betreffende de geestelijke gezondheidszorg wordt uitvoerbaar op 1 januari 2000. Pas op dat moment kunnen uitvoeringsbesluiten worden gepubliceerd. Maar hetzelfde decreet bepaalt dat de erkenningen vervallen op 1 januari 2000. Door de manier waarop het decreet is opgesteld, heeft men een vacuüm gecreëerd. We hebben dan ook in eerste instantie de uitvoeringsbesluiten opgesteld, met als bedoeling deze zo snel mogelijk – liefst op 1 januari 2000 – in het Belgisch Staatsblad te laten publiceren. De regering zal deze besluiten, die we gisteren hebben teruggekregen van de Raad van State, waarschijnlijk volgende week goedkeuren.

Om een antwoord te geven op de onzekerheid die in de sector bestond, heb ik een omzendbrief rondgestuurd. Daarin staat dat het decreet betreffende de gezondheidszorg in werking treedt op 1 januari 2000. Het wordt dus niet uitgesteld. In het programmadecreet zal ik aan het Vlaams Parlement voorstellen om de bepaling van artikel 36 van het voornoemde decreet, waarin staat dat de bestaande erkenningen vervallen op 1 januari 2000, te verschuiven naar 1 oktober 2000. Zo krijgen we de mogelijkheid om de fusievorming te laten gebeuren op het terrein. Het kan echter niet de bedoeling zijn om de hele zaak uit te stellen.

Ik verwacht dat we de voorstellen van de verschillende organisaties op het terrein zullen ontvangen tegen 15 november. We zullen deze toetsen aan de criteria van het uitvoeringsbesluit. Dat zal op dat moment nog niet gepubliceerd zijn, maar het zal dan wel al goedgekeurd zijn door de Vlaamse regering. Op basis daarvan zullen we voor 1 december

Vogels

beslissen of we akkoord gaan met de voorgelegde fusievoorstellen.

Organisaties die daar niet op ingaan, zullen waarschijnlijk niet tijdig klaar zijn en tegen 1 oktober hun erkenning zien vervallen. Het is natuurlijk een kwestie van geven en nemen.

In toepassing van artikel 11 van het decreet van 25 februari 1997 betreffende de integrale kwaliteitszorg, zullen de bestaande centra voor geestelijke gezondheidszorg worden ontheven van de verplichting om een kwaliteitshandboek en kwaliteitsplan in te dienen.

De gelijkschakeling van de wedden met de psychiatrische inrichtingen zal zo snel mogelijk plaatsvinden. Het is zelfs mogelijk dat dit versneld gebeurt.

U hebt nog een aantal andere vragen gesteld waarop ik nu niet kan antwoorden. U kunt ze echter schriftelijk indienen. Zo kan ik aan mijn diensten vragen of ze daar reeds een antwoord kunnen op geven.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijn vraag betrof eigenlijk de uitvoering van het decreet en niet het al dan niet voorhanden zijn van uitvoeringsbesluiten twee maanden voor de inwerkingtreding.

Er blijft onzekerheid bestaan over de modaliteiten van erkenning, de inhoudelijke beleidsopties en het personeelsbeleid. Mijn vraag ging dus wel degelijk over een aantal andere zaken.

Over de erkenningsmodaliteiten zegt u zelf dat u juridisch geen poot hebt om op te staan. Dit blijft dus een zwak punt waar zich in de toekomst problemen kunnen voordoen. Bij het personeelsbeleid gaat het over meer dan alleen de gelijkschakeling van lonen. Het gaat over een sector in herstructurering die een nieuwe managementfunctie moet hebben. Het is voor zo een sector enorm moeilijk wanneer hij niet weet hoe hij daarvoor zal worden verloned en wat de vereisten zijn.

Minister Mieke Vogels : We kunnen het spel volledig juridisch spelen maar dan kunnen we voor 1 januari niets ondernemen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Dit heeft niets met het juridisch aspect te maken, want in de omzendbrief staat niets over de leidinggevende functie.

Wanneer ik het heb over het personeel, dan heb ik het over iedereen. Mijn vraag is dus wel degelijk ruimer dan het antwoord dat u erop geeft.

De voorzitter : Ik denk dat de minister de vraag heeft beantwoord. Als het decreet pas op 1 januari in werking treedt, valt er nu nog niet veel te antwoorden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : In het decreet staat dat nog bijkomende informatie zou worden gegeven over de inhoud van die leidinggevende functie.

Minister Mieke Vogels : Die informatie zal er tijdig komen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik stel vast dat de sector nu met die herstructurering bezig is. Er worden nieuwe VZW's opgericht, en men weet niet hoe die managementfunctie moet worden ingevuld. Ik heb dus juridische twijfels bij de omzendbrief.

Minister Mieke Vogels : Veronderstel dat ik via een omzendbrief aan de sector meedeel hoe ik die functie zie, dan zult u zich ongetwijfeld vragen stellen bij de waarde van die brief.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : In een omzendbrief kunt u een richting aangeven. Hij kan echter niet boven een uitvoeringsbesluit worden geplaatst.

Tot slot wil ik nog even terugkomen op het voornemen om via een programmadecreet het geheel uit te stellen tot 1 oktober 2000. Kan dit wel via een programmadecreet ? Ik denk van niet. Artikel 58 van het Reglement bepaalt immers dat alles wat geen rechtstreekse band heeft met de begroting, uit het decreet wordt geschrapt. Dan moet u nog heel snel een decreet indienen. Misschien is het dan beter dat u aan ons vraagt om een decreet in te dienen. Wij moeten immers geen advies vragen aan de Raad van State.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door mevrouw Van Cleuvenbergen en door mevrouw Van Den Heuvel werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend ui-

Voorzitter

terlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het tekort aan verpleegkundigen en de negatieve invloed hiervan op de gezondheids- en welzijnssector

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het tekort aan verpleegkundigen en de negatieve invloed hiervan op de gezondheids- en welzijnssector.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, u weet wellicht dat ik deze vraag reeds heb gesteld aan de minister van Onderwijs. Ik stel dezelfde vraag aan u omdat het tekort aan verpleegkundigen een negatieve invloed heeft op de gezondheids- en welzijnssector.

Het tekort aan verpleegkundigen wordt schrijnend. De knelpuntstudies van de VDAB bewijzen dit sinds jaren, maar nu is het ook in de dagelijkse realiteit merkbaar. Het heeft niet enkel gevolgen voor de verzorging van patiënten en cliënten, maar ook voor de verpleegkundigen en andere zorgverstrekkers, en voor het beleid.

De knelpunten zijn zowel van kwantitatieve als van kwalitatieve aard. Er is een tekort aan verpleegkundigen door de te lage instroom, maar ook door een te grote uitstroom. Die laatste wordt onder meer veroorzaakt door de druk van de flexibiliteit, de onmogelijk lang vol te houden combinatie van arbeid en gezin, en de zware fysieke en psychische belasting op het werk. Ik denk hierbij vooral aan de nachtarbeid.

Vorig jaar heb ik een interpellatie gehouden over de uurroosters. Die worden vaak veel te laat be-

kend gemaakt waardoor het enorm moeilijk wordt om arbeid en gezin te combineren.

Bovendien zijn er grote loonsverschillen voor eenzelfde functie in ziekenhuizen en welzijnsvoorzieningen, maar ook in openbare en privé-instellingen. In de OCMW-ziekenhuizen waar men werkt volgens de CAO-Kelchtermans-Demeester is de verloning zo goed dat verpleegkundigen worden weggetrokken uit de welzijnssector in het algemeen, en uit de privé-welzijnssector in het bijzonder. De verhalen over verpleegkundigen die worden gelokt met de belofte meer geld te verdienen, of met de belofte om hen te betalen voor nachtdienst maar te laten werken in dagdienst, zijn niet uit de lucht gegrepen. Het is erg dat verpleegkundigen zo worden weggekocht uit de ene instelling door een andere.

Mevrouw de minister, u zult hieraan iets moeten doen. Het is immers op basis van een goed functionerend personeel dat een goed welzijnsbeleid kan worden gevoerd.

We hebben reeds zeer veel gediscussieerd over de instroom. Hopelijk zullen de problemen van de vierdegraadsverpleegkundigen tijdens deze zittingsperiode worden opgelost. De opleiding vroedkunde trekt nu heel veel leerlingen aan omdat het vierde jaar is vernieuwd. Daardoor ontstaat echter een scheefgroei in de sector. Deze groep zal meer moeite hebben om aan werk te raken, maar is bovendien niet langer inzetbaar als algemeen verpleegkundige. Onvoldoende jongeren worden bovendien gestimuleerd om een zorgopleiding aan te vatten.

De uitstroom is te groot door de te grote flexibiliteit die van de verpleegkundigen wordt verwacht. De studie van de Stichting Technologie Vlaanderen heeft dit vorig jaar bewezen.

Het tekort aan verpleegkundigen heeft gevolgen voor de kwaliteit van het werk, en bijgevolg ook voor de patiënt en cliënt en voor het personeel. Door het ziekteverzuim van het personeel komt men in een vicieuze cirkel terecht : nog meer mensen raken over hun toeren en worden ziek. Bovendien is de concurrentie met de rijkere voorzieningen erg groot.

Mevrouw de minister, hebt u reeds stappen ondernomen om het beroep van verpleegkundigen attractiever te maken waardoor de instroom verhoogt ?

Van Cleuvenbergen

Hebt u reeds contact opgenomen met uw federale collega van Volksgezondheid om de toegang tot het beroep voor vierdegraadsverpleegkundigen die voldoen aan de Europese richtlijnen over basisverpleegkunde, blijvend te garanderen ?

Welke stimuli gaf de minister reeds om de flexibiliteit van het zorgverstrekkend personeel kwalitatief te verbeteren, zodat er minder uitstroom is ? Ik denk hierbij aan een betere omkadering van de nachtdiensten volgens de wet op de nachtarbeid ?

Welke maatregelen neemt de minister om de loonsverschillen en de concurrentie tussen de instellingen te minimaliseren zodat de noodzakelijke kwaliteit gegarandeerd blijft ?

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mevrouw de voorzitter, ik deel de bekommernis van mevrouw Van Cleuvenbergen. Maatregelen kunnen enkel worden ondersteund, maar we moeten goed onderzoeken wat de meest doeltreffende handelwijze is.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik deel uw bekommernis, maar ben niet bevoegd om structurele maatregelen te nemen waardoor het aantal verpleegkundigen toeneemt, noch om omkaderingsnormen te bepalen, noch om de opleidingen bij te sturen.

U zegt terecht dat vooral in de welzijnssector onvoldoende verpleegkundigen werken, omdat ze worden weggetrokken door ziekenhuizen. Niet enkel de OCMW-ziekenhuizen werven op deze manier, ook de universitaire ziekenhuizen vergroten hun aanbod waardoor ze deze verpleegkundigen kunnen aantrekken.

Vroeger werden nogal wat ongelukkige signalen de wereld ingestuurd over een beroep in de verzorgingssector. Ik denk in het bijzonder aan de studie van de HIVA. Daaruit werd de conclusie getrokken dat er geen toekomst meer zat in het beroep. Door de afbouw van bedden, en door de omschakeling van ligdagen tot daghospitatie zijn er inderdaad minder verpleegkundigen nodig. De resultaten van de studie werden echter bekend gemaakt op het moment dat de job reeds onaantrekkelijk was. Hierdoor is ook dit jaar het aantal inschrijvingen in de scholen voor verpleegkundigen met 30

tot 40 percent gedaald. We zullen daardoor op korte termijn met een serieus probleem kampen.

Wat kan hieraan worden gedaan ? Op basis van het kwaliteitsdecreet kan worden onderzocht hoe de verpleegkundigen beter kunnen worden betrokken bij de organisatie van het ziekenhuis, bijvoorbeeld bij het samenstellen van de uurroosters. Op die manier zal het beroep een beetje worden geherwaarderd. Ik ben van plan om samen met minister Vanderpoorten volgend schooljaar campagne te voeren over de nood aan verzorgenden. De voordelen van de opleiding zullen daarbij ook aan de orde komen.

Nu zitten we vast in een vicieuze cirkel : omdat het beroep zo een negatieve connotatie heeft, is het aantal mannelijke verpleegkundigen opnieuw afgenomen. Vroeger bleven verpleegkundigen na hun studies gemiddeld drie jaar hun beroep uitoefenen, want op dat moment werd hun tweede kind geboren. De uitstroom is inderdaad veel groter dan in andere beroepen. Een beroep met dergelijke onregelmatige uren kan immers heel moeilijk worden gecombineerd met kinderen. We kunnen proberen de ziekenhuizen en instellingen aan te sporen om een gedifferentieerd personeelsbeleid te voeren. De daghospitatie met vaste uren van negen tot vijf zou voorbehouden kunnen worden aan jonge verpleegkundigen met kinderen. Toch is dit niet zo makkelijk want vooral oudere verpleegkundigen zijn kandidaat voor dergelijke jobs.

Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik deel dus uw bekommernis. Ik heb hierover nog niet gepraat met mijn federale collega, noch met mijn collega bevoegd voor Onderwijs. Ik ben immers pas 110 dagen bezig. In de loop van het jaar en zeker voor de aanvang van het volgend schooljaar, zal ik me inzetten om ter zake iets te ondernemen. Ondertussen zal ik samen met de instellingen en ziekenhuizen bekijken hoe het beroep wat aantrekkelijker kan worden gemaakt.

Het rechtekken en de harmonisering van de verloning zit in het onderhandelingspakket dat door de vakbonden wordt voorgelegd aan mijn federale collega Vandenbroucke en mezelf. Het is duidelijk dat alle verzorgende beroepen schaars worden. Ook de sector van de gezins- en bejaardenhulp heeft het moeilijk om personeel aan te trekken. FCUD is van mening dat voor buitenschoolse kinderopvang eerst Weerwerk-Gesco's moeten worden aangeworven, vooraleer men FCUD-gelden krijgt. Maar men vindt die Weerwerk-Gesco's niet meer ! Er is dus een algemeen probleem : men moet de sector aantrekkelijker maken. We moeten

Vogels

dus nadenken over een betere verloning en een beter statuut. Dat zal geld kosten.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik dank de minister voor haar uiteenzetting. Ze heeft gelijk als ze zegt dat het kwaliteitsdecreet de enige hefboom is om zaken afdwingbaar te maken. Ik ben blij dat u van mening bent dat een campagne wellicht zinvol is. Ooit heb ik daarover andere zaken horen zeggen. In de jaren 1990-1991 is een campagne gevoerd op vraag van minister Weckx. Zou het niet zinvol zijn om eens na te gaan of dat de daaropvolgende jaren aanleiding heeft gegeven tot meer inschrijvingen ?

Om de sector zelf aantrekkelijk maken, moeten we ons niet zozeer concentreren op de verloning, maar wel op de maatschappelijke waardering. U hebt daar gelijk in. Wie onregelmatige werkuren heeft of 's nachts werkt, heeft een goed inkomen. En dat lost niet alles op. Verder is er het probleem dat men dikwijls deeltijds moet werken, omdat men een fulltime-job fysiek niet aan kan. Voor andere beroepen zijn beroepsziekten erkend. Rugklachten zijn een van de zware problemen waarmee verpleegkundigen kampen. Dat verhelpt men dan door de mensen dagdiensten te geven. Maar dat lost niet alles op.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over mogelijke informaticaproblemen in de welzijnssector bij de millenniumovergang

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over mogelijke informaticaproblemen in de welzijnssector bij de millenniumovergang.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, dat

er een millenniumbom op ons afkomt, is voor iedereen wel duidelijk. Stilaan beseffen we dat het een en het ander mis kan lopen. Vele informaticasystemen en elektronisch bestuurd apparatuur kunnen tot stilstand komen. Dat kan dramatische gevolgen hebben voor personen, maar ook voor de informatiebestanden. Sommige bestanden kunnen verloren gaan : cliëntenlijsten, boekhoudkundige gegevens, enzovoort. De welzijnssector is zich onvoldoende bewust van het probleem, in tegenstelling met het bedrijfsleven dat al meer dan een jaar hiermee bezig is. Ook de ziekenhuizen worden door de federale regering aangemaand goed uit te kijken. Mijns inziens is de welzijnssector nog niet voor het probleem gewaarschuwd.

Ik heb iemand op het terrein gevraagd welke praktische problemen er zich zouden kunnen voordoen. Ik stel vast dat, als men al beseft dat er een probleem dreigt, men niet over de financiële middelen en de knowhow beschikt om het aan te pakken. Terwijl de federale overheid iedereen via e-mail verwittigt, moet men vaststellen dat vele welzijnsinstellingen nog geen aansluiting op internet hebben.

Vele registratiegegevens van de gezondheidssector zijn geschreven in DOS-programma's. De aanpassing van de data is nog niet gebeurd. Men heeft het nog steeds over '99' in plaats van '1999'. Ook de boekhoudkundige programma's draaien dikwijls op erg eenvoudige software die dikwijls niet aangepast is. Personen of instellingen die getuigschriften voor verstrekte hulp moeten afleveren, zijn aangewezen op getuigschriften van de overheid die via de oude matrixprinters worden doorgestuurd. Die programma's zijn evenmin aangepast. Dat is vooral bij kinesitherapeuten en logopedisten het geval. De computers met een bouwjaar van voor 1977 zullen vanaf het jaar 2000 ook problemen krijgen met hun back-upprogramma's. Dat zal leiden tot het verlies van allerlei gegevens.

Ik heb ook een aantal oplossingen gevraagd. Die zouden er bijvoorbeeld in kunnen bestaan dat de overheid een brief stuurt aan alle personen en instellingen uit de welzijnssector om hen op het gevaar te wijzen. Bij dat schrijven zou dan een floppy gevoegd kunnen worden met een viertal eenvoudige tests, op basis waarvan men kan uitmaken of de programma's nog zullen functioneren. Men kan ook de mogelijkheid geven tot aankoop van programma's tegen lagere prijzen, een mogelijkheid die thans reeds in het onderwijs bestaat. Of de overheid zou kunnen tussenbeide komen in de upgrading van verouderde programma's.

Van Cleuvenbergen

Dit zijn maar enkele van de tips die men mij gesuggereerd heeft in de instellingen waarmee ik contacten heb. Ik vond het echter belangrijk u deze vraag nu voor te leggen, zodat u het nodige kunt doen om vooralsnog alle instellingen te bereiken om hen te waarschuwen voor de mogelijke gevaren van de millenniumbug.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw Van Cleuvenbergen, zoals u waarschijnlijk wel weet, werd op federaal niveau een Millennium Forum 2000 opgericht, waarin ook enkele Vlaamse ministers zetelen. Dit forum fungeert binnen België als overkoepelende instantie voor de afspraken en de maatregelen die moeten worden genomen om problemen in het kader van de millenniumovergang te detecteren en te voorkomen. Minister Sauwens die de Vlaamse regering in dat forum vertegenwoordigt, heeft mij beloofd daar aandacht te vragen voor de eventuele gevolgen van de millenniumbug voor de welzijns- en gezondheidssector.

Op minder dan 70 dagen voor de millenniumovergang is eenduidige informatie en communicatie voor de bevolking en de voorzieningen van het allergrootste belang. Het komt er echter op aan de problemen niet te dramatiseren en aan te sturen op gewoon gedrag. We mogen zeker geen paniek veroorzaken.

Voor onze sector schuilt het grootste gevaar wellicht in het uitvallen van de nutsvoorzieningen, waaronder elektriciteit. De toeleveranciers van die nutsvoorzieningen hebben me echter reeds verzekerd dat de kans daartoe haast onmogelijk wordt geacht, vermits de basissystemen voor deze voorzieningen niet datumgevoelig zijn.

U zegt dat de welzijnssector daar niet mee bezig is. Ik kan me echter moeilijk voorstellen dat daar enkel wereldvreemde mensen rondlopen. Zij horen toch ook voortdurend praten over die millenniumbug. Ikzelf heb uit de sector al tal van signalen opgevangen van mensen en voorzieningen die daar wel degelijk mee bezig zijn.

Het zou natuurlijk interessant zijn om die millenniumbug aan te grijpen om aan alle instellingen en voorzieningen geüpdatete software ter beschikking te stellen, maar dat zou een vorm van parallelle subsidiëring zijn en daar heb ik – in tegenstelling tot het onderwijs – helaas geen budget voor. En naar men mij vertelt, zou uw voorstel met betrek-

king tot die testfloppy niet veel uithalen omdat de problemen veel te ingewikkeld zijn. Ik vertrouw er dan ook vrij sterk op dat de verantwoordelijken uit de instellingen dienaangaande de nodige verantwoordelijkheid dragen en een en ander zullen nakijken.

Tot besluit wil ik nog opmerken dat de heer Martens, mijn voorganger, en de heer Peeters, de voormalige Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, reeds op 1 december 1998 gezamenlijk een omzendbrief hebben verstuurd aan alle besturen en instellingen uit de welzijnssector om hen te wijzen op de mogelijke door de millenniumbug veroorzaakte problemen.

Ook de provinciale overheden, die eigenlijk in tweede instantie bevoegd zijn voor de uitvoering van bepaalde rampenplannen, zouden reeds initiatieven hebben genomen. Zo zijn alle directies van de Oost-Vlaamse algemene en psychiatrische ziekenhuizen en rust- en verzorgingstehuizen uitgenodigd op 25 november 1999 door de gouverneur op een informatievergadering. En de Vlaamse overheid heeft een infolijn opengesteld, die ook in de overgangperiode open zal blijven, voor het beantwoorden van alle mogelijke vragen. Laten we dus maar hopen dat de telefoon niet zal uitvallen.

Samengevat denk ik te mogen stellen dat reeds voldoende maatregelen werden genomen, en dat we, op 70 dagen van de zo gevreesde datum, zeker geen paniek mogen zaaien.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik wil daar toch even een repliek op geven. Ik weet dat men erg bekommerd is om het mogelijke uitvallen van de nutsvoorzieningen, de liften en dergelijke. Maar daarom heb ik bewust een aantal voorbeelden gegeven over de boekhouding en computers waar gegevens van klanten op staan. Dit is iets waar men waarschijnlijk te weinig aan denkt. Ik ervaar althans dat men daar niet genoeg mee bezig is ; u kunt terzake misschien andere ervaringen hebben.

Verder wil ik wijzen op het contrast met de economie. Zelfs bedrijven kunnen expansiesteun krijgen voor alle aanpassingen terzake. In de welzijnssector gaat dit echter altijd allemaal ten koste van het reguliere budget. Mocht men dus in de toekomst maatregelen nemen ten behoeve van de hele maatschappij, dan zou de welzijnssector telkens zo actief moeten zijn om iets extra te vragen wanneer ditzelfde moet gebeuren bij haar. Het kan immers

Van Cleuvenbergen

niet dat dit telkens opnieuw van de subsidiëring moet komen terwijl anderen daar extra subsidies voor krijgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.14 uur.*
